

3 Трейд-юнійного Руху

НОВА КАНАДІЙСЬКА ЗАЛІЗНОДО- РОЖНА ЮНІА.

Наші дописувачі з західної Канади не раз вже писали про секційних робітників, що всі свої зусилля вживали на відірвання Майтенанс оф Вей Емплоєс Бродергуд від Американської Федерації Праці та на привертання до Всеканадського Конгресу Праці.

Залізнодорожним робітникам на заході це вдалося піти шляхом боротьби. Залізнодорожні робітники повстали проти бюрократів Американської Федерації Праці. Однак, як доносить останнє число "Воркерс", один з борців за "автономію" юній канадських залізнодорожників, Джім Ричардсон, перейшов вже назад на бік бюрократів А.Ф.П. Це перша небезпека, про яку повинні пам'ятати канадські залізнодорожники. Небезпека якраз в тому, що брак вірних справді досвідчених трейд-юнійних робітників, на провід яких можна-б було вповні покластися. Втеча Ричардсона відриває тому приклад.

Друга небезпека є пізніше розчарування в новій юній самостійності. Ця небезпека криється ось в чому: як в кожній юнії, так і в новій залізнодорожній мало справді класово-свідомих робітників. Робітники голосують за відірвання від старої юнії, бо не бачать з неї ніякої користі. Стоять за новою, бо за неї їх агітують, бо обіцяють, що нова юнія буде корисною. Пройде два-три роки й нова юнія

ніякої видатної користі не принесе. Не тому не принесе, що не хоче, а тому, що самі робітники не хочуть, тобто, хотіти то вони хочуть, але, щоб хотіння справдилося — нічого для цього не роблять. Поставлять, щоб хтось робив. А той хтось — хто зна, як буде робити.

Ось над чим вчасно повинні подумати залізнодорожники, відірвавшись від "інтернаціоналістів". Коли такі зарпек не подумують над тим, як ту нову юнію зробити справді боевою, шкодою класового виховання своїх членів, то через пару років настане розчарування й невдоволення членства.

Допишучи до "У.Р.В." секційні робітники найбільше пишуть про форманів. Тимчасом формани-ж самі є робітниками й членами юнії. Не в тих формах суть, що працюють разом з робітниками на секції. Писати треба про тих форманів, що сидять в палатах, що є власниками залізниць. Друге — пильнувати треба самої юнії. Саму юнію треба робити такою, яка, коли якийсь форман не поведеться з робітниками по людному, могла-б і його осадити.

Пишіть, товариші, про свою юнію, але пишіть так, щоб знати куди та юнія йде, який шлях вона собі витиче. Коли бачить з неї ніякої користі. Стоять за новою, бо за неї їх агітують, бо обіцяють, що нова юнія буде корисною. Пройде два-три роки й нова юнія

ком поліція арештувала юнійного секретаря у Вейн, якого вдалося вибрати на волю за кавією чотири тисячі доларів готівкою. Секретареві закладають комуністичну пропаганду, хоч він ніколи не був і не є членом Комуністичної Парті Канади. Розправа секретаря відбувається 11. січня в Дромгелер у вищому суді. Розправа-ж проти т. І. Стокалюка відбувається в лютому ц. р. також в Дромгелер у вищому суді.

Такого способу поборювання страйкерів вживають висківачі. Вони всіма силами стараються спровокувати страйкерів, але майнери на заході мають вже за собою славу історію страйкової боротьби з висківачами, а тому на ніяку провокацію не піддаються. Зараз же у Вейн воїни стоять на страйку солідарно і певні своєї побіди.

СТРАЙКУЮЧІ КРАВЦІ ПОТРЕ- БУЮТЬ ДОПОМОГИ.

Кравці, що шиють оверков в "Durable Waterproof Co." в Торонто вже сім тижнів, як вийшли на страйк. Робітники, користаючи з розпочаття сезону, застрайкували, домагаючись визнання юнії й поліпшення умовин праці.

Вскрепачі організатор "Industrial of Needle Trades Workers of Canada" Дж. Б. Залцберг вернувся до Торонто з Вінніпегу й взяв провід в страйку. Страйкерів, більшість з яких молоді і не досвідчені, як робітники в класовій боротьбі, тримаються добре на страйку. Пікетування відбувається стало, не дивлячись на несприятливу погоду. Власники нанесли міцну охорону, але це викликало ще більший опір серед робітників.

Юнія, щоб зміцнити серед страйкерів надію на виграння і щоб дати їй можливість втриматися на страйку далі, кличе до робітництва Канади даги страйкувочим матеріальною допомогою. Щоб підтримати страйкувочих і юнію, що цим страйком керує, потрібно кілька сот доларів тижнево. Це потрібно тим більше тому, що та юнія ще дуже молода організація. Виграння страйку, яким вона керує, зміцнить саму юнію, яка старатиметься розгалужити по цілій Канаді. Обов'язком робітників є поспішити з допомогою. З тою метою розіслані спеціальні п'ятдесят-центові і однодоларові сертифікати, прихід з розпродажних яких піде на підтримку страйку і юнії. Хто бажав би набути такі книжечки, може написати до головної квартири юнії 286 St. Catharines St. W., Montreal.

В Торонто й Монреалі члени цієї юнії зарядили колекту хата від хати на допомогу страйкерам.

засоби, щоб тільки причепитися до майнерів. Арештували були т. І. Стокалюка, буюшого заступника президента юнії, закликаючи йому, нечестиво то він має побити скеба, хоч це є звичайною брехнею.

Не дивлячись на всі ці старання, компанія не вдалося наклонити до скебування ані одого страйкера. Хоч майнери тяжко потерпіли за час цього довготривалого страйку, але й компанія рветься терпещ.

Це-ж зрозуміло, вони втрачали найгорішчий час сезону. Тож не дивно, що вони починають вживати засобів відомі в Америці системи "фрейм-ап". Цей системи вони вживають головню проти юнійних і страйкових провідників. Пару тижнів тому вартівник одної з копалень забив майнера, який працював в Експлоратор майні. (Та майна заклочила з майнерами угоду й визнала юнію.) В понеділок перед новим ро-

максимально збільшити випуск сільсько-господарських машин поточного року — приблизно на 15.—20 мільйонів карб.

Минулого-року Укртрестсільмаш закінчив будівництво нових цехів: ливарного на "Серпні й молоті", ковальсько-го на "Комунари" й зварильно-маларного на заводі "Червона зірка". Будівництво цих нових цехів значною мірою усузило вузькі місця в роботі заводів і, зокрема, значно поліпшило умови праці робітників. Трестсільмаш виконав директиву про зменшення собівартості продукції на 8%. Він гадає, що поточного року йому вдасться зменшити собівартість ще на 6-6,5%.

ЩО БУДУЄ СІЛЬСЬКО-ГОСПО- ДАРСЬКА КООПЕРАЦІЯ.

Капітальне будівництво сільсько-господарської кооперації хоч і погало, але рік від року розгортається. Цим будівництвом у першу чергу накреслюється задовольнити потребу

переходить до реконструкції, на підприємстві для переробки сільсько-господарської продукції.

Впродовж минулого року система сільсько-господарської кооперації мала 22 підприємств загальною вартістю понад 13 мільйонів карбованців.

На біжучий рік сільсько-господарська кооперація намічає на капітальне виробництво витратити за планом 18,3 мільйонів карб. Більшу частину цих коштів витратить Добробут — 6,3 мільйонів карб., Кооптах — 4,2 мільйонів карб., Плодосілка — 3,5 мільйонів карб. Інші кооперативні центри продовжують будівництво нових підприємств у менших розмірах.

Кооперативним центром запропоновано вжити рішучих заходів до підготовки кваліфікованого персоналу для цієї роботи на кооперативно-промислових підприємствах. Крім того вирішено провести командировку за кордон тих, що працюють на кооперативних підприємствах, щоб всі вивчили закордонний досвід на аналогічних підприємствах.

ЛЬВІВ "МАЛОПОЛЬСЬКИЙ".

(Вражіння-нотатки з подорожі через Львів рад. письменника.)

Я приїхав у Львів, вранці. Перед тим дивився у вікно вагона на галицькі села. Вони убогі і якісь особливо сіро-нудні. За весь час моєї мандрівки я ніде не бачив нужденіших і нудніших сел. Мов струпи гнали вони на землю поряд з веселими пасищами фільварками. В тому потязі і в тому вагоні, що я їхав — ніде не бачив галицького селянина. Мабуть "бидло" їздить тільки четвертою класою.

Я ставився план до "малопольського бидла", я наочно переконався згодом. Але про це потім.

Львів зустрів мене похмурим туманом і нудною слотою. З неба спаладала завеса вохого, білого туману, а під ногами хлопотіла рідка тварюка. Це зустріч мене Львів прапором з білим орлом і перед світловим настрійом. Діусь носії, що допомагали речі довести на вокзал, сказав, конче дивіюючись, пів польського, пів польського мовою.

А тут у нас таке свято... Завтра десяте роки, як Львів зарікали... Бачите уявляється.

Але під Польською не разово особливо висловлюють свої погляди на різні речі, коли розмова йде з паном громадянським цієї держави. Бо через кілька хвилин вже його будуть питати відповідні органи, про що говорив пан хуциске. Тому я сказав шось надто звичайне, одержавши кинка на переховування речей, вийшов.

Справді вокзал і місто укрічане прапором... в зв'язку з десятиріччям захоплення Львова. Завтра відбується й це свято, а сьогодні лише підготовка.

Пішовши в місто, я й гадки не мав, що речам моїм — валізам, з якими я приїхав Німеччину й Чехію, не буде спокую в склепах львівського вокзалу і що доведеться мені думати про позов з паном львівським воеводою.

Увечері лише довідався про це, але позивався не було часу, 25 півгодини потяг відходив на Золотувоно.

У Львові є й трамвай. Ви здивовані з цього? Мабуть думаєте, що його потяги це провели. Ні, бо він, той трамвай, такий собі старенький з невеличкими вагонами і з дуже неуважними кондукторами.

Є у Львові й таксі. Але справа не в тім, що вони взагалі є, вражіння таке, що на них ніхто не їздить. Справді здається, ніби ці машини вроді для "шук" там. Як і в Варшаві, де напівне половина таксі непотрібна, бо їх не використовують. Та коли в інших "справжніх" державах є таксі, чому-ж їх не повинні бути в польській Польщі по всіх містах, де треба, де ї ї треба?

Валізи почуваються, як провинні, якимсь містом намагається надолганити Варшаву. Робити все, так би мовити "піз Варшаву". Українського у Львові нічого не побачите зразу й не почнете. Особливо коли ви лише приїхали до міста і не знаєте Рускої мови й їх закладиш на базарі, де містяться українські крамничі і де є півдесятка вивісок українською мовою.

Зі мною трапилася така самісінька неприємна історія, як і з багатьма, хто знає, що Львів є столиця Західної України. А виявляється, що там "ніякої" України немає, а є "Малопольська".

А тут найближчий приїхав шукати у Львові центр Західної України, прочити українську мову. Довго треба шукати цього, бо польський фанатизм загнав її в кутку, тую Україну, і про неї можна тільки, і то не дуже голосно, говорити.

Приїхавши в нове місто, роблю завжди так: броджу сам по невідомим вулицях, оглядаючи їх по своєму, дивлюся невідомим людям, виявляю обличчя міста. Бо кожне місто, як людина, має своє особливе обличчя.

Коли пізніше я ознайомився зі Львовом, мені він здавався якимсь асиметричним. Трапляються ніколи люди, в яких правий бік обличчя відмінний від лівого. Виявляється, що є на світі й міста з такою асиметрією. Од на половини-поляки у Львові шукую, настирливо-голосно, підкреслено намагаються говорити, так, що горділка в них болить, а у вас у вухах лящить, намагаються вересливо довести, що Львів — польське місто. З давніх давен, польське і ніякої "української проблеми" немає. З другого боку — нервовий настрій пісня недавнього погрому українського. Ще незаліковано побиті вивіски і полаяні вартує лень і ніч біля гори Копаць, де на шпиль було вивішено український прапор.

В ті дні, коли я перебував у Львові, був настій тривожний і нервовий. Хоч і чулася ще в українців потилиця пісня погрому, проте влада все-ж боялася нового виступу "бидла" підчас свята, що мали бути в застра. 22 листопада, свята десятиріччя загарбання Західної України польським паном.

До того-ж Львів, затиснутий між своїми пагорками, перерізаний вузькою смугою річки Пелти, що-хвилями відчуває люту злобу галицького селянина, якраз збіднілого, нужденного, забитого...

Стоючи на розі двох вулиць Львова, я намагаюся уявити собі життя галицького селянина. Одні вулиці тупо вадарялися в янїска горі, зорослий травою та мришавим бур'яном. Тепер бур'ян побіг і осів. Романчик сказав би, що бур'ян мертвий устари бідує землю нуду від міських вивірок і бурі. Вогкий туман сім-кувавсь згнітом холодної тьми. Бо-десь під корінням тліє нове життя і

осінній вітер агітує голі дерева. Корінням те дерево прутко ахочилося за схил старезного горба.

Тепер тут вартує польський поліцей. Мов індик чваниться, розцікачений. Гомору його виставляють на трьох польських королях.

Повз мене пройшов молодий хлопець. В око впади ажери і збоже палато. Надзвичайно погордлий вигляд. Але ажери ніби окремо йдуть самі, так не пасують вони до загального вигляду цього юнака.

Такого стилю, убого-халтурного, і вся країна, що зветься — Речеспольна.

І ще не повело мені у Львові. Я приїхав у нещасливий такий день. Не дозволось навіть побувати ні в крамничі Наукового Товариства, ні в Товаристві, ні в релігійних, ні людей побачити. Бо якраз 21 листопада — день якогось галицького святого, Гаврила, чи що. Я не слідкую за іменами святих і боюсь, чи не помиляюсь, назвавши його Гаврилом.

Може то Сидір, або Кирило... Факт лише той, що святий месь згорюю підкопаний. В зв'язку з його іменами ні в українській установі, релігій, култозисті заклади, (іх так небагато у Львові) були зачинені. Поляки працями, а українці справляли свято. З цього видно, що поляки дещо дозволяють українцям, наприклад, молитися своїм рідним святим за пана маршала Польського.

Сучасний Польщі кортить одностайно мати державу — від моря до моря. І в першу чергу, — Україну до самого Дніпра хочеться загарбати собі. Поляки навіть і не уявляють без цього польської держави. Бо Правобережжя України — то-ж з давних давен земля польського панства, проше пана... Святий обов'язок панства — визволити людей, що прагнуть жити під владою пана П'ясуцького... В тих людях тече чиста польська кров проше пана! Вони ніяк не можуть визволити польської армії, всі готові відразу прилучитися до могутніх леґіонів...

Так думає кожен польський фашист. Бо йому що-дня про це говорять і для нього пишуть. Інакше думає польський робітник. Приїде час і він найголосніше висловить свою думку по всіх питаннях.

Нам смішно з тих баян польської буржуазії. Смішно, що вона мріє зробити в Україні Малопольщу. Але треба самому знати ставлення поляків до радянської людини, прохавши через що воєнну державу. А це краще — воїнства там.

Перше вражіння таке — ніби поляки взагалі вважають людей незалежної національності за нещасних. Хіба то людина, коли вона не пан-поліцей? Ще американці нічого, бо вони мають мільйони і дали кредити. Ну, в Франції те-ж — бо дає зброю. А в інших... Так як же можна по-важати, коли вони не знають шість бути поляками! І не яким там небу-дись робітниками, а справжніми шляхтичами.

Найбільше любить і дбає панська Польща про нас, про своїх сусідів. Тільки ми переїхали кордон і попали в ту шалену країну, у нас обов'язково буде провокації. Він дбає про нас, щоб спокій, не зведе очей. Коли ви заходите кудись, може й почекати. Бо то людина дуже терпляча і чепна. Од приміром у Львові я вийшов з помешкання тов. Лавницького, нашого консула радянського у Львові, досить пізнього вночі. Крайплідий дощ так густо поклавав землю, ніби там на небі прорвалася якась гребля. До того ще вдарив вітер і дош дош мене з боків, хотів яко-мога дошкучити. Цей лютий вітер прилетів з Карпатів, приніс із собою гнівний шум смерек.

Вулиці освітлені убого, ледве досигає світло далекого ліхтаря до землі. Ліхтарі зосіс мала. Вода хлюпає під ногами і шумить краплями на дахах. Я пішов до трамваю, тут недолучко. Але трохи відійшовши, о-зирнувся — думаю, може де з'явиться найближчий. І саме тоді побачив, як на другому боці вулиці проти будинку, звідки я вийшов, від стін одйшла людина й пішла за мною. Навіть жаль мені стало того нещасного, що під холодним дощем мусить робити "стоюк" за такою невинною дичиною, як я!

Походивши трохи поїхав я на вокзал.

На вокзалі чекали мене нові скріпки. Пішов я забирати речі... Прініс собі валізи в сальо першої класи й виявившись, одна валіза одікнена і один замок зосіс зіпсований. Речі перетрушено, мабуть напашку склали. Не змігши навіть замкнутися валізи, Од кустарі нешасні! Роблять обшук, що й палачі знають! Псують замки, чортів халери!

Я міг лише обурюватися. Не позитався-ж з дефекацією! Швидко-б виривався з цього панського раю. А то почути по кешнях лаяти, як і по валізах. Тут замок пошкварив, а там штани стигнуть... Без штанив ніби я не зручно повертатися дозому з закордонної подорожі. Я-ж не герой з оперетки "Мікало", хоч і їхав через опереточну країну.

Перед тим, правда, раз уже довелося коїм речам побувати в руках польської дефекації. Коли ми їхали в Берлін через Варшаву, так само зашпалі речі на скриньку. А самі цілий день оглядали місто. Тоді потім сказав би, що бур'ян мертвий устари бідує землю нуду від міських вивірок і бурі. Вогкий туман сім-кувавсь згнітом холодної тьми. Бо-десь під корінням тліє нове життя і

їзуть через П'ясуцького Польщу — не залишайте своїх речей на вокзалі на скриньку, коли не хочете, щоб їх мацали польські жандарми. Ви ні від чого не гарантовані а віддавати все в дезинфекцію додса дуже музика...

Та вже пора в вагон, де знову доведеться зустрітися з "прихильними сусідами".

В купе спочатку було нас двоє — я й землячка. Потім сіла ще якась львівська студентка. Хвилин за п'ятнадцять до відходу потяга увійшло двоє молодих, ніби поляків. Зразу спитали, куди ми поїдемо — почувши відповідь, криво посміхнулися. І з цього почалося. Один, що говорив мішаною русько-польською мовою, почав з лайки на адресу Радянської України. Другий його підтримував і собі давав лайку.

— Ха-ха-ха, Україну придумали пса криві! Емігрант, доповнюючи не менш обурливо заявив: — Кака там Україна, вот из Херсонской губернии, да разве я украинец? Придумали, сволочи язык ка-кой то...

Тоді панок вивів і свої знання з газети фільмології:

— То зібрана польська мова, проше пана. А большевик вигадали українську...

І знову лайка, не лише взагалі, а й на нашу адресу. Коли-ж моя землячка шось відповіла, ці "сусіди" красномовно переглянулися... Стало зрозумілим, що вони провокують нас на скандал... Бо з більшим запалом почали лаяти більшовників, звертаючись до нас. А панок стиснувши кулаки розповідав:

— Ми їх били під Варшавою... Ще битимено. Рік, да, а там... Я... І почав вихвалити себе, який він хоробрий, скільки побив більшовників, ледве чи не сам воював. Не вмер же пан польський, історичний брехун, про якого навіть патрістичний Сенкевич писав.

Але ми вже не брали участі в приємній бесіді, не відповідали на запитання. Розмовляли про свої справи. Потім пішов і емігрант встав, а поляк поїхав далі. Студентці львівській він сказав, що їде до станції, здається

Клевани. Я глянув на мапу — ця станція — за дві зупинки до Золотувоно, куди нам їхати. Зраділа... Хотілося поблизитися попутника, хоч і небагато там їхати без нього.

А герой канаркою співає про свої "подвиги". Як Львів брав і "бидло" бив. Було йому тоді, правда, всього певно років з дванадцять, але-ж він сиракакий пан.

Ось і та станція, де панкові треба вставати... Та шось він ніби спить... Потім пішов далі і привіз нас на Золотувоно. Наш герой не міг розлучитися з нами, та тепер байдаже.

Через три години ми на Шенетівці переводили годинники на годину вперед. Ми — дома.

О.А. Котиленко.

ОБІЗДКА ОРГАНІЗАТОРКИ ЛІГН КОМУНІСТИЧНОЇ МОЛОДІ.

Національний Виконавчий Комітет Комуністичної Молоді вислав на дні т-ку М. К. Габера на організаційну обіздку по західній Канаді. Остання обіздка т. Оскара Раєна у великій мірі спричинилася до оживлення активності по відділах Комсомолу. Ця теперішня обіздка є поширтія в сконсолідувати цю активність в слабших відділах і також між українською молоддю.

В СВОЙОЇ ОБІЗДЦІ Т-КА М. К. ГАБЕР ВІДВІДАЄ СПІДУЮЧІ МІСЦЕВОСТІ:

Летбридж і Колгорт, 22, 23, і 24. січня.
Колмен, Блеймор і ін., 26, 27, і 28. січня.
Селбурі, 30. січня.
Камбон Арм, 31. січня і 1. лютого.
Карлін, 2. лютого.
Венуверський дистрикт, від 3. до 17. лютого.

Капіталізм робить з часописів капіталістичні підприємства, знаряддя наживи для багачів і знаряддя одурювання працюючих.

ЛЕКЦІЇ СКАТА НІРІНГА В БРЕНДОНІ, РІДЖАЙНІ І САСКАТУНІ!

Старанням Дистриктового Виконавчого Комітету Комуністичної Парті Канади та Фармерської Прогресивної Освітньої Ліги проф. СКАТ НІРІНГ буде промовляти в наступних місцевостях:

В БРЕНДОН, МАН., В СЕРЕДУ, 23. СІЧНЯ В СІТІ ГОЛ НА ТЕМУ:

МАЙБУТНЯ ВІЙНА

Початок в годині 8-й вечером. Вступ 35 ц. Тикети можна набути завчасу п. ч. 657 — 9-та вулиця та в Українській Робітничій Домі.

В РІДЖАЙНІ, САСК., В ЧЕТВЕР, 24-го СІЧНЯ В ТРЕЙДС-ГОЛ (ОСЛЕР ВУЛ.) НА ТЕМУ:

ЧИ ПОВЕРНУТЬ ТЯЖКІ ЧАСИ?

Початок в годині 8-й вечером. Вступ 35 ц. Тикети можна набути завчасу п. ч. 1946 Монреаль вул.

В САСКАТУНІ, САСК., В П'ЯТНИЦЮ, 25. СІЧНЯ В РІДЖЕНТ ПА-ВІОН (20-та ВУЛ. ІСТ) НА ТЕМУ:

ВІЙНА І ІМПЕРІАЛІЗМ

Початок в годині 8-й вечером. Вступ 35 ц. Тикети можна набути завчасу в кімнаті ч. 3 в Грейнджер блоку або в Укр. Роб. Домі.

ТОВАРИШІ РОБІТНИКИ ТА ФАРМЕРИ з доколичних місцевостей! Заміте собі добре дати та не пропустіть небувалої нагоди почути так цінних лекцій. Набувайте тикети завчасу й приходьте самі та кличте своїх знайомих!

МИСТЕЦЬКА ПРОГРАМА В ЧАСІ РОБ.-ФАРМ. З'ЇЗДІВ.

Драматично-співацькі й музичні сили при Українським Робітничім Домі у Вінніпегу склали вже свою програму вистав на час Десятого З'їзду ТУРФДім, яку подаємо нише.

В СУБОТУ, 2. ЛЮТОГО 1929 Р. Драмспівгурток відділу ТУРФДім у Вінніпегу відіграє трагедію на 5 дій Віктора Гюго "КОРОЛЬ БАВІТЬСЯ". Річ діється у Франції за часів короля Франциска. Трагедію що ставиться вперше на американській сцені. Для неї намальовано спеціальні декорації. Замовлено мальовничі старинні костюми, вивчено тодішні танки.

В НЕДІЛЮ, 3. ЛЮТОГО 1929 Р. в годині 2.30 по полудні відбується ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ ДЛЯ МОЛОДІ. Виступить симфонічний оркестра відділу ТУРФДім і третя мандолінова оркестра. Програма гарно підібрана і наша молоддь матиме змогу приємно провести час. Вступ за добровільними датами.

ВЕЧЕРОМ В ГОД. 8. відбувається ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ за спеціальними запрошеннями. В програму входить перша і друга група Мандолінової Дівочої Оркестри та різні соля.

В СУБОТУ, 9. ЛЮТОГО 1929 Р. Драмспівгурток відділу ТУРФДім відіграє прекрасну драму на 5 дій С. Бели "ПІСНЯ НУЖДИ". Драма ця зробила вже раз надзвичайно сильне вражіння на глядачів, бо своїм глибоким змістом зворушує кожного.

В НЕДІЛЮ, 10. ЛЮТОГО в годині 8. вечером ВЕЛИКИЙ КОНЦЕРТ, на якому виступить хор відділу ТУРФДім з новими творами-піснями і мелодіацією, та Дута Оркестра відділу Р.З.Т. Вступ на концерт теж тільки за окремими запрошеннями.